

Životopis Hermíny Eliášové rozené Hietlerové

Hermína Eliášová rozená Hietlerová se narodila v roce 1932 v obci s názvem Pohoří na Šumavě. Ta obec se ale nenacházela na Šumavě, nýbrž v Novohradských horách kousek od hranice s Rakouskem. Obyvatelé byli většinou Němci, žila však zde také česká menšina. Původní německý název obce zněl Buchers im Böhmerwald. Paní Hermína se narodila ve smíšeném manželství, tatínek byl Němec a maminka Češka. Doma se mluvilo německy. Rodiče měli řeznictví. Když byly Hermíně tři roky, zemřela jí maminka. Tatínek zemřel o deset let později. Jmenoval se Adolf Hietler.

Před pohřbem tatínka zažila malá Hermína velmi smutnou chvíli, při níž se musela dívat, jak hrobník vyhazuje kosti její maminky z hrobu, aby mohl pohřbít tatínka. Ona ale ty mamičiny kosti posbírala, svázala je do šátku a hodila je zpátky do hrobu, aby mohli být rodiče i po smrti spolu.

Paní Hermínu pak vychovávala babička a později hlavně teta, sestra jejího tatínka. V Pohoří děti musely dělat mnoho domácích prací, staraly se o krávy, o koně a také musely chodit pro vodu. Třída, do které Hermína chodila, měla 15 dětí. Učitelé byli hodní. Žáci se učili počítat a psát. Měla jednu nejlepší kamarádku Janu, ta jí někdy pomohla i s úkolem. Známký jí vycházely mezi trojkou a čtyřkou. Když přišla Hermína ze školy domů, musela vzít krávy na pastvu. V zimě se lyžovalo. Sněhu tam bývalo mnoho, sahal až po okna. Svátky se slavily úplně stejně jako dnes. I jídlo bylo podobné. Často se jedla vepřová pečeně. V neděli se chodilo do kostela a všichni zpívali, i ti, co nechtěli. Rodin Hietlerů se v Pohoří nacházelo pět.

Během druhé světové války žili obyvatelé Pohoří obyčejným životem, jen někteří muži museli odejít na frontu. Paní Eliášová má jednu ošklivou vzpomínku, když partyzáni vzali jejího strýce, posadili ho na židli a začali ho bičovat, aby z něho dostali nějaké informace.

Brzy po válce museli němečtí obyvatelé opustit obec a odejít do blízkého Rakouska. Každý si s sebou při odchodu mohl vzít předměty o váze jen padesát kilogramů. Přes hranice předtím chodili všichni často, měli tam známé a uschovávali si u nich předem jídlo. Hermína odešla společně s rodinou své tety. V Rakousku nemusela chodit do školy.

Tetička a strýček se pro Hermínu stali druhými rodiči, dokázali jí nahradit potřebnou lásku a péči. Měla je moc ráda. Teta se jmenovala Aloisie Hietler. A to před svatbou i po ní, neboť její manžel se jmenoval Franz Hietler a byl z úplně jiné rodiny Hietlerů, kteří v Pohoří žili.

V roce 1947 se musela Hermína vrátit nazpátek do Čech. Vyžádali si ji její čeští příbuzní, kteří to udělali zřejmě jenom kvůli penězům, které za to dostali od státu. Když přijela do Prahy, musela chodit do české školy, kde se jí všichni posmívali. Když měla říct česky tužka, německy odpověděla: „Bleistift“, protože neznala ani slovo česky. Později se začala učit zámečnicí v ČKD. Byla jediná dívka ve třídě plné chlapců. Práce pro ni byla ale moc těžká, a proto plnila jen lehčí úkoly. V ČKD si udělala zkoušky ze psaní na stroji. Po čase už na ni byli všichni hodní. Vyzkoušela si i jiná povolání – prodávala například zeleninu ve stánku, který měla v Praze její známá z Pohoří, se kterou si byly velmi blízké. Po mateřské dovolené pracovala asi tři roky v hloubětínské Tesle.

V ČKD potkala i svého manžela Josefa Eliáše. Byl o dva roky starší, narodil se v roce 1930. V roce 1952 měli svatbu a rok nato se manželům Eliášovým narodil syn Jaroslav (1953). O čtyři roky později se jim narodila ještě dcera Alena. Manželství Eliášových trvalo 60 let a ukončila ho až Josefova smrt v roce 2012. Manželé Eliášovi měli krásné manželství. Velice rádi tančili. Každou volnou sobotu protančili v legendární hospodě Na Vlachovce, která stojí ve stejné ulici, jako naše škola.

V roce 1968 zažili okupaci naší republiky vojsky tehdejšího Sovětského svazu a jeho spojenců. Ve svém pražském domě museli v těch dnech před okno dávat matrace, kdyby náhodou někdo vystřelil.

Svou rodinu v Rakousku, tedy tetičku a strýčka, kteří ji vychovávali, navštěvovala paní Eliášová i s manželem téměř každé léto. Aby mohli vycestovat za příbuznými, museli si manželé Eliášovi složitě shánět povolení, ale většinou se jim to povedlo. Navštěvovali své příbuzné až do jejich smrti, naposledy se setkali v roce 1986.

V roce 2006 vznikl dokumentární film *Není Hietler jak Hitler*, který mapuje osudy lidí ze zaniklého městečka Pohoří (Buchers im Böhmerwald). Film ukazuje osudy lidí, kteří se v Pohoří narodili, pak byli nuceně odsunuti a v roce 2001 se opět do Pohoří vrátili, aby vzpomínali. Paní Eliášová je jednou z pamětnic v dokumentu.

Paní Eliášová sama přiznala, že by se velmi ráda vrátila do Pohoří, kde se pořád cítí doma, kde se narodila a má zde pohřbenou svou maminku a tatínka.